

De nedennævnte kommentarer knytter sig til de enkelte afsnit i brevet fra Aros Advokater. Der benyttes advokatfirmaets kapiteloverskrifter.

1. Skatteministerens begrundelse for det fremsatte lovforslag

I dette afsnit anføres det for det første, at det er uforståeligt, at L 244 skal træde i kraft 1. juli 1999 og ikke sammen med eller koordineres med L 234, forslag til lov om elforsyning.

For det andet anføres, at det i det hele taget kan overvejes, i hvilket omfang det overhovedet har været en nødvendighed at objektivisere den fordelingsnøgle, der skal anvendes, for at undgå, at betingelserne for afgiftsfrigørelse brister i et liberaliseret marked, således som det anføres i lovforslaget.

Kommentar: Som det vil være de fleste bekendt – og navnlig de centrale kraftvarmeverker – er elliberaliseringen allerede i fuld gang. Dette fremgår klart af bemærkningerne til L 234. Pr. 1. januar 1998 blev der således givet markedsadgang for bl.a. elforbrugere med et årligt forbrug over 100 GWh pr. forbrugssted. Ved en bekendtgørelse i februar 1999 er der endvidere givet netadgang for alle producenter til afsætning af deres produktion. Der er etableret en nordisk børs for køb og salg af elektricitet. »Hvile i sig selv«-princippet er således under stigende pres fra markedsbestemte priser.

Skatteministeriets lovgivning var oprindelig planlagt gennemført allerede i 1998, men afventede afslutningen af elreformdrøftelserne, således at de politiske forhandlere kunne få det fornødne helhedsbillede af den samlede omlægning på energiområdet. Umiddelbart efter indgåelsen af elreformaftalen den 3. marts 1999 indledte skatteministeren drøftelser med partierne bag aftalen om et lovforslag med et mere fremadrettet perspektiv. Da der ikke kunne opnås enighed om dette forslag på nuværende tidspunkt, er resultatet blevet L 244, som knytter sig til L 234, men også regulerer allerede eksisterende forhold, som er uafhængige af ikrafttrædelsen af L 234.

Med hensyn til »objektivisering af fordelingsnøglen« bygger lovforslaget som udgangspunkt på allerede indgåede kontrakter, der var gældende 1. juli 1998, og som var godkendt af Elprisud-

valget. Det er således kontraktspartnerens fordeling af udgifterne – herunder fordelingen af kraftvarmefordelen – som danner udgangspunktet for forslaget.

De hidtidige bestemmelser om fastsættelsen af elprisen har bygget på, at elselskaberne økonomisk skulle hvile i sig selv. Det vil sige, at der i prisen for elektricitet alene har kunnet indregnes nødvendige udgifter til produktion og distribution af elektricitet, driftsmæssige afskrivninger samt forrentning af fremmedkapital. Endvidere kunne der med Elprisudvalgets tilslutning indregnes henlæggelser til nyinvesteringer og forrentning af indskudskapital.

De omkostningsbestemte priser betød, at der som udgangspunkt var modstående interesser mellem el- og varmesiden i spørgsmålet om fordelingen af brændselsomkostningerne på elproduktion og varmeproduktion. Fordelingen havde direkte betydning for elprisen og for varmepri- sen.

Fremover vil det være markedsprisen, som bestemmer, hvor mange udgifter som kan siges at indregnes i elektricitetsprisen. Hermed er der sket et afgørende skifte. El- og varmesiden har ikke længere direkte modstående interesser, idet en aftalt fordeling af brændselsforbruget ikke længere vil have betydning for elprisen.

For at fastholde det nuværende afgiftsniveau – men heller ikke mere – er det derfor nødvendigt at opstille regler for afgiftsberegningen, og som nævnt er der taget udgangspunkt i kontrakter, som parterne selv har aftalt.

2. Skattelovgivning med tilbagevirkende kraft

Det anføres, at den foreliggende lovgivning synes at indebære betydelig risiko for, at der lovgives med tilbagevirkende kraft.

Kommentar: Jeg er enig i, at lovgivning på skatteområdet med tilbagevirkende kraft kun bør benyttes i ganske særlige situationer. Som oftest sker det, når der er tale om regler til gunst for de skattepligtige.

I det foreliggende tilfælde er det min klare opfattelse, at der ikke er tale om lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Som det fremgår af lovens § 5, træder den i kraft den 1. juli 1999. Loven har også virkning fra den dag. Allerede af den grund må det afvi-